

Sygn. akt X Ka 210/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 kwietnia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Wydział X Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Przemysław Dziwański

Protokolant: protokolant sądowy Karolina Klempka

Przy udziale Prokuratora: Roberta Skawińskiego

po rozpoznaniu 12.04.2024 r.

sprawy **I. W.**

oskarżonej o czyn z art. 191 §1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z 24.05.2023 r., sygn. II K 371/22

orzeka:

- I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
- II. zasądza od oskarżonej I. W. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. P. 3000 (trzy tysiące) zł tytułem wydatków poniesionych przez tą oskarżycielkę w postępowaniu odwoławczym;
- III. kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciąża oskarżoną.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	X Ka 210/24	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z 24.05.2023 r., sygn. II K 371/22			
1.1. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.1. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.1. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.1. Wnioski				
#	Uchylenie	#	Zmiana	
<i>Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</i>				
1.1. Ustalenie faktów				
1.1.1. Fakty uznane za udowodnione				

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	I. W.	Niekaralność za przestępstwa	Informacje z KRK	216
1.1.1. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.1. Ocena dowodów				
1.1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Informacje z KRK	Treść nie była kwestionowana.		
1.1.1. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżoną I. W. zarzucanego jej czynu, w następstwie dokonania ich oceny z uwzględnieniem jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej, podczas gdy zebrany materiał dowodowy, oceniany rzetelnie z uwzględnieniem dyrektyw</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wskazanych w art. 7 k.p.k prowadzi do wniosków odmiennych, w szczególności uwzględniając to, iż oskarżona I. W. jest osobą schorowaną, rencistą I grupy inwalidzkiej oraz przewagę siły i sprawności fizycznej po stronie pokrzywdzonych.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono również:

- wybiórczą i uproszczoną ocenę materiału dowodowego a taka ocena nie może korzystać z ochrony określonej art. 7 kpk,

- dokonanie ustaleń faktycznych bez uwzględnienia i wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, nie wyczerpanie wszystkich istniejących możliwości dowodowych, dokonanie niepełnej oceny dowodów,

- obraza art. 5 § 2 k.p.k., poprzez przyjęcie odmiennej zasady niż w tym przepisie.

Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny	
<p>Wprzód sąd okręgowy wypowie się co do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. podniesionego w uzasadnieniu apelacji. Zarzut ten nie jest zasadny. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeśli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osoby oskarżonej, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (tak np.: postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lipca 2006 r., sygn. II KK 12/06; wyrok Sądu Najwyższego z 9 stycznia 2004 r., sygn.</p>	

WK 26/03). Jeżeli strona podejmuje próby wykazania naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, to nie wystarczy, że odwoła się do rozbieżności, przemilczeń, czy będzie afirmować korzystne dla oskarżonego okoliczności. Strona musi wskazać na konkretne błędy faktyczne lub logiczne w rozumowaniu sądu, niezgodności oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15.4.2014 r., sygn. II AKa 60/14). Innymi słowy jeżeli skarżący kwestionuje dokonaną przez sąd ocenę dowodów to zarzut obrazy art. 7 k.p.k. powinien sformułować w taki sposób, aby z jego treści wynikała istota obrazy tego przepisu w danej sprawie, tj. w treści zarzutu należy wskazać jaki konkretnie dowód (czy dowody) został przez sąd oceniony dowolnie oraz - co istotne - w czym ta dowolność się przejawiała (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w

Warszawie z 1 marca 2023 roku sygn. II AKa 487/21, LEX nr 3519530). W niniejszej sprawie obrońca co prawda wskazał, jakoby sąd rejonowy obraził art. 7 k.p.k. oceniając zeznania pokrzywdzonych, jednakże nie podał jakie konkretnie błędy faktyczne lub logiczne sąd rejonowy popełnił, czy też na czym polegała niezgodność oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Samo podniesienie, że oskarżona deponowała odmiennie od pokrzywdzonych, jest schorowana, ma problemy z poruszaniem się, czy istnienie sporu rodzinnego jest daleko niewystarczające.

Zdaniem sądu okręgowego, sąd rejonowy ujawnił w toku rozprawy głównej całokształt okoliczności sprawy, rozważył wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść osoby oskarżonej. Ocena dowodów została przeprowadzona

zgodne ze
wskazaniami wiedzy
i doświadczenia
życiowego. Wynik
oceny został
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowany w
uzasadnieniu
wyroku. W
szczególności
zeznania
pokrzywdzonych są
spójne i zostały
potwierdzone m. in.
dowodem z oględzin
nagrania wideo.

Wbrew
twierdzeniom
obrońcy
przedstawionym w
uzasadnieniu
apelacji,
postępowanie
dowodowe było
pełne. Sąd rejonowy
przeprowadził
dowody w
racjonalnym i
wystarczającym
zakresie. Sam
obrońca zresztą
nie wskazał jakie
dowody należałoby
jeszcze
przeprowadzić.

Nie można się
zgodzić z zarzutem
skarżącego
przedstawionym w
uzasadnieniu
apelacji, że sąd I
instancji
rozstrzygnął nie
dające się usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonej. Tę

zasadę można stosować dopiero wtedy, gdy możliwość dokonania pewnych ustaleń za pomocą swobodnej oceny dowodów została wyczerpana. Przyjmuje się, że sytuacja równoznaczna z „niedającymi się usunąć wątpliwościami” jest kategorią obiektywną w tym sensie, że zasady logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego lub nauki nie pozwalają ustalić określonego faktu. Nie ma to nic wspólnego z subiektywnymi ocenami strony procesowej (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 31.1.2012 r., sygn. II AKa 403/11). Artykuł 5 § 2 k.p.k. odnosi się bowiem do „wątpliwości” sądu, a nie stron czy ich przedstawicieli procesowych (tak wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9.5.2012 r., sygn. II AKa 113/12). Wynika stąd powinność podjęcia przez organ procesowy wszelkich dostępnych kroków, w celu dokonania

jednoznacznych ustaleń faktycznych, względnie jedynie trafnej wykładni przepisów prawa. Dopiero stwierdzenie braku takiej możliwości uprawnia (i zobowiązuje) do rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego (tak wyrok Sądu Najwyższego z 25.6.1991 r., sygn. WR 107/91, OSNKW 1992, Nr 1–2, poz. 14). Wskazać trzeba, że to, iż apelujący nie akceptuje oceny zebranego materiału dowodowego i poczynionych w wyniku tej oceny ustaleń faktycznych, a w środoku odwoławczym prezentuje własne oceny i krytykę ocen dokonanych przez sąd pierwszej instancji, nie upoważnia do automatycznego uznania, że zaskarżone orzeczenie jest wadliwe.

Z kolei o błędzie w ustaleniach faktycznych można mówić, kiedy wynika on bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia

granic swobodnej
oceny dowodów
(błąd „dowolności”).
Przyjmuje się, że
zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę wyroku
powinien zmierzać
do wykazania, jakich
konkretnie uchybień
w zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego dopuścił
się sąd, oceniając
zebrany materiał
dowodowy. Sama
możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w kwestii
ustaleń faktycznych,
opartego na innych
dowodach aniżeli
te, na których
oparł się tenże sąd
nie może prowadzić
do wniosku, że
rzeczywiście sąd ten
dopuścił się przy
wydaniu wyroku
omawianego
uchybień (tak
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z
30.12.2019 r., sygn.
II AKa 55/19).
Ten zarzut mógłby
zostać skutecznie
podniesiony tylko
wtedy, gdyby w
zaskarżonym
wyroku poczyniono
ustalenia faktyczne

nie mające
jakiegokolwiek
oparcia w
przeprowadzonych
dowodach, albo
gdyby określonych
ustaleń nie
poczyniono
pomimo, że z
przeprowadzonych i
uznanych za
wiarygodne
dowodów określone
fakty jednoznacznie
wynikały (tak wyrok
Sądu Najwyższego
z 8.7.2020 r.,
sygn. I KA 5/20;
A. Sakowicz (red.),
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz. Wyd. 10,
Warszawa 2023).

Ocena dowodów
dokonana przez
sąd rejonowy nie
wykazuje ani błędów
natury faktycznej
(niezgodności z
treścią dowodu), ani
logicznej (błędności
rozumowania i
wnioskowania). Nie
jest też sprzeczna
z doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami
wiedzy. Sam
apelujący nie
wskazał precyzyjnie
w apelacji na czym
miałyby polegać
owe błędy. To,
że I. W. jest
osobą schorowaną,
mającą problemy
z poruszaniem się,
czy różnica wieku

stron, nie implikuje niemożności stosowania ani przemocy, ani tym bardziej groźby bezprawnej. Również fakt, że oskarżona podczas zajścia doznała obrażeń w postaci zaczerwienienia skóry w obrębie lewego nadgarstka, niewielkiego obrzęku tkanek miękkich lewego nadgarstka i otarcia naskórka w obrębie lewego nadgarstka (jak to ustalił sąd rejonowy) nie stoi na przeszkodzie ustaleniu, że oskarżona stosowała przemoc. Sąd rejonowy przedstawił klarownie i logicznie swój tok rozumowania w jaki sposób doszedł do wniosku, że oskarżona zarówno stosowała przemoc, jak i doznała obrażeń.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu - ewentualnie - uchylenie zaskarżonego wyroku i

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów, również wnioski apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.		
OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku		

Mazowieckim z 24.05.2023 r., sygn. II K 371/22			
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
Wnioski apelacji były niezasadne.			
1.1. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.1. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.1. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.1. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej K. P. 3000 zł tytułem wydatków poniesionych przez tą oskarżycielkę w postępowaniu odwoławczym, gdyż oskarżycielka wykazała poniesienie takich wydatków.	
III	Sąd kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążył oskarżoną nie znajdując podstaw do zwolnienia.	
PODPIS		

1.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z 24.05.2023 r., sygn. II K 371/22	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana